

клаузи 8.1 и 8.3 от Рамковото споразумение направеният от гръцкия законодател при транспонирането на посочената директива в гръцката правна уредба избор, изразяващ се, от една страна, в това да бъдат изключени от обхвата на закрилата на споменатия по-горе Президентски указ № 164/2004 посочените случаи на злоупотреба, при които работникът е сключил самостоятелен и единствен срочен трудов договор, който обаче в действителност има за цел предоставянето на услуги от страна на работника, насочени към задоволяването не на временни, извънредни или спешни, а на „устойчиви и дълготрайни“ нужди, и, от друга страна, в това да не се приеме аналогична, специфична за конкретния случай и ефикасна разпоредба, която има за правна последица закрила на работниците по отношение на този специфичен случай на злоупотреба, в допълнение към общата закрила, която е стандартно предвидена от общото гръцко трудово право при всеки случай на полагане на труд въз основа на недействителен договор, независимо от съществуването на злоупотреба по смисъла на Рамковото споразумение, и която включва претенция от страна на работника за заплащане на възнаграждението и на обезщетението за уволнение, независимо дали той е работил по действителен или недействителен трудов договор, като се отчита фактът, че:

- а) задължението за заплащане на възнаграждението и на обезщетението за уволнение е предвидено от националното право във всеки случай на трудово правоотношение и не е специално насочено към предотвратяване на злоупотреба по смисъла на Рамковото споразумение и
  - б) прилагането на предшестващата еквивалентна правна мярка има за правна последица признаването на (самостоятелния и единствен) срочен трудов договор за договор с неопределена продължителност?
- 5) При положителен отговор на предишните въпроси, дали националният съд при тълкуване на своето национално право в съответствие с Директива 1999/70/ЕО следва да остави без приложение несъответстващите на тази директива разпоредби, съдържащи се в законовата уредба, приета с позоваване на изискването за прилагане на Рамковото споразумение, която обаче предвижда намаляване на общото ниво на закрила на работниците на срочни трудови договори във вътрешната правна уредба, като разпоредбите на Президентски указ № 164/2004, които мълчаливо и непряко, но ясно изключват съответна закрила в случаите на злоупотреба, при които работникът е сключил самостоятелен и единствен срочен трудов договор, който обаче в действителност има за цел предоставянето на услуги от страна на работника, насочени към задоволяването не на временни, извънредни или спешни, а на „устойчиви и дълготрайни“ нужди, и да приложи вместо тях разпоредбите, съдържащи се в еквивалентната национална уредба, предшестваща влизането в сила на директивата, като разпоредбите на член 8, параграф 3 от Закон № 2112/1920?
- б) В случай, че националният съд възприеме по принцип за приложима по дело, отнасящо се до срочната работа, разпоредба (в конкретния случай член 8, параграф 3 от Закон № 2112/1920), която представлява еквивалентна правна мярка по смисъла на клауза 5.1 от Рамковото споразумение за срочната работа, представляващо неразделна част от Директива 1999/70/ЕО, и — въз основа на тази разпоредба — констатацията, че дори ако само един трудов договор е

сключен като срочен трудов договор без обективна причина, свързана с естеството, с вида и с всички характеристики на предоставяната дейност, това води след себе си признаването, че този договор е трудов договор с неопределена продължителност:

- а) дали е съвместимо с общностното право тълкуване и прилагане на националното право от страна на националния съд, съгласно което във всеки случай представлява обективна причина за сключването на срочни трудови договори обстоятелството, че като правно основание за сключването им е използвана разпоредба относно работата по срочни трудови договори за задоволяването на обществени нужди със сезонен, периодичен, временен, извънреден или допълнителен характер (в конкретния случай разпоредбите на Закон № 3250/2004, FEK A' 124/7-7-2004), дори и в действителност задоволяваните нужди да са устойчиви и дълготрайни;
- б) дали е съвместимо с общностното право тълкуване и прилагане на националното право от страна на националния съд, съгласно което разпоредба, забраняваща преобразуването на срочни трудови договори в обществения сектор в трудови договори с неопределена продължителност, следва да се тълкува в смисъл, че в обществения сектор във всички случаи съществува абсолютна забрана за преобразуването на срочен трудов договор или правоотношение в договор или правоотношение с неопределена продължителност, даже в случай, че противозаконно е сключен като срочен договор, доколкото в действителност задоволяваните нужди са устойчиви и дълготрайни, и на националния съд не е оставена възможността в такива случаи да прогласи действителния характер на разглежданото трудово правоотношение и неговата правилна квалификация като договор с неопределена продължителност; или тази забрана следва да се ограничи единствено до срочните трудови договори, които действително са сключени за задоволяването на временни, неподвижни, спешни, извънредни или други подобни нужди, а не и в случай, при който всъщност са сключени за задоволяването на устойчиви и дълготрайни нужди?

Преюдициално запитване, отправено от Първоинстанционен съд (едноличен състав) в Ретимно (Гърция) на 8 август 2007 г. — Charikleia Giannoudi/Dimos Geropotamou

(Дело C-379/07)

(2007/C 269/48)

Език на производството: гръцки

Препращаща юрисдикция

Първоинстанционен съд (едноличен състав) в Ретимно

Страни в главното производство

Ищц: Charikleia Giannoudi

Ответник: Dimos Geropotamou

Преюдициални въпроси

- 1) Дали клауза 5 и клаузи 8.1 и 8.3 от Рамковото споразумение за срочната работа, сключено между CES [Европейската конфедерация на профсъюзите], UNICE [Съюза на индустриалците в Европейската общност] и СЕЕР [Европейския център на предприятията с държавно участие], което представлява неразделна част от Директива 1999/70/ЕО на Съвета (ОВ L 175, 10 юли 1999 г., стр. 42; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 5, стр. 129), следва да се тълкуват в смисъл, че общностното право не позволява на държава-членка, като се позовава на изискването за прилагане на това Рамково споразумение, да приема разпоредби, когато:
  - а) в националната правна уредба отпреди влизането в сила на директивата вече съществуват еквивалентни правни мерки по смисъла на клауза 5.1 от рамковото споразумение, и
  - б) когато с приетите за прилагане на Рамковото споразумение разпоредби в националната правна уредба се намалява общото ниво на закрила, предоставена на работниците на срочни трудови договори?
- 2) При положителен отговор на първия въпрос, в случай че в националната правна уредба при влизането в сила на Директива 1999/70/ЕО вече съществуват еквивалентни правни мерки по смисъла на клауза 5.1 от Рамковото споразумение, като член 8, параграф 3 от Закон № 2112/1920, за който става въпрос в спора по главното производство, дали представлява непозволено намаляване на общото ниво на закрила на работниците на срочни трудови договори в националната правна уредба по смисъла на клаузи 8.1 и 8.3 от Рамковото споразумение приемането на нормативна разпоредба, обоснована с изискването за прилагане на Рамковото споразумение, като член 11 от Президентски указ № 164/2004, за който става въпрос в делото по главното производство:
  - а) когато тази нормативна разпоредба, насочена към прилагането на Рамковото споразумение, е приета след изтичането на срока за транспониране на Директива 1999/70/ЕО, но в нейния обсег на приложение във времето попадат само срочни трудови договори и правоотношения, действащи към момента на нейното влизане в сила или изтекли в рамките на определен период преди влизането ѝ в сила, но след изтичането на срока за транспониране на директивата, докато предшестващите еквивалентни правни мерки нямат ограничен във времето обсег на приложение и обхващат всички срочни трудови договори, които са били сключени, действали са или са изтекли към датата на влизане в сила на Директива 1999/70/ЕО и на изтичане на срока за нейното транспониране;
  - б) когато в приложното поле на тази нормативна разпоредба, насочена към прилагането на Рамковото споразумение, попадат само срочни трудови договори или правоотношения, които — за да се считат за последователни по смисъла на посочената разпоредба — трябва да отговарят едновременно на следните условия:
    - 1) между тях да има период, не по-дълъг от три месеца;
    - 2) те да имат обща продължителност от поне 24 месеца към момента на влизане в сила на тази разпоредба, независимо от броя на подновяванията на договорите, или въз основа на тези подновявания да е имало общ период на работа от поне 18 месеца в рамките на общ период от 24 месеца, считано от първоначалния договор, при условие че има поне три подновявания след първоначалния договор, докато предшестващите еквивалентни правни мерки не поставят такива изисквания, а обхващат всички срочни (последователни) трудови договори, независимо от минимален период на работа и минимален брой подновявания на договори;
  - в) когато разглежданата национална правна мярка, насочена към прилагането на Рамковото споразумение, предвижда като правна последица във връзка със закрилата на работниците на срочни трудови договори и предотвратяването на злоупотреба по смисъла на Рамковото споразумение за срочната работа квалифицирането на срочния трудов договор като договор с неопределена продължителност с действие занапред (*ex nunc*), докато предшестващите еквивалентни правни мерки предвиждат квалифицирането на срочните трудови договори като договори с неопределена продължителност от момента на първоначалното им сключване (*ex tunc*)?
- 3) При положителен отговор на първия въпрос, в случай че в националната правна уредба при влизането в сила на Директива 1999/70/ЕО вече съществуват еквивалентни правни мерки по смисъла на клауза 5.1 от Рамковото споразумение за срочната работа, което представлява неразделна част от тази директива, като член 8, параграф 3 от Закон № 2112/1920, за който става въпрос в разглежданото дело, дали представлява непозволено намаляване на общото ниво на закрила на работниците на срочни трудови договори в националната правна уредба по смисъла на клаузи 8.1 и 8.3 от Рамковото споразумение приемането на нормативна разпоредба, обоснована с изискването за прилагане на Рамковото споразумение, като член 7 от Президентски указ № 164/2004, представляващ предмет на разглеждане в делото по главното производство, когато този член предвижда като единствен способ за закрила на работниците на срочни трудови договори срещу злоупотреба задължението от страна на работодателя за заплащане на възнаграждението и на обезщетението за уволнение, в случай на противозаконно наемане на работници с последователни срочни трудови договори, като се отчита фактът, че:
  - а) задължението за заплащане на възнаграждението и на обезщетението за уволнение е предвидено от националното право във всеки случай на трудово правоотношение и не е специално насочено към предотвратяване на злоупотреба по смисъла на Рамковото споразумение и
  - б) прилагането на предшестващата еквивалентна правна мярка има за правна последица признаването на срочни трудови договори за договори с неопределена продължителност?

4) При положителен отговор на предишните въпроси, дали националният съд при тълкуване на своето национално право в съответствие с Директива 1999/70/ЕО следва да остави без приложение несъответстващите на тази директива разпоредби, съдържащи се в законовата уредба, приета с позоваване на изискването за прилагане на Рамковото споразумение, която обаче предвижда намаляване на общото ниво на закрила на работниците на срочни трудови договори във вътрешната правна уредба, като разпоредбите на член 7 и член 11 от Президентски указ № 164/2004, и да приложи вместо тях разпоредбите, съдържащи се в еквивалентната национална уредба, предшестваща влизането в сила на директивата, като разпоредбите на член 8, параграф 3 от Закон № 2112/1920?

5) В случай, че националният съд възприеме по принцип за приложима по дело, отнасящо се до срочната работа, разпоредба (в конкретния случай член 8, параграф 3 от Закон № 2112/1920), която представлява еквивалентна правна мярка по смисъла на клауза 5.1 от Рамковото споразумение за срочната работа, представляващо неразделна част от Директива 1999/70/ЕО, и — въз основа на тази разпоредба — констатацията, че ако последователни трудови договори са сключени като срочни договори без обективна причина, свързана с естеството, с вида и с всички характеристики на предоставяната дейност, това води след себе си признаването, че тези договори са трудови договори с неопределена продължителност:

а) дали е съвместимо с общностното право тълкуване и прилагане на националното право от страна на националния съд, съгласно което във всеки случай представлява обективна причина за сключването на срочни трудови договори обстоятелството, че като правно основание за сключването им е използвана разпоредба относно работата по срочни трудови договори за задоволяването на нужди със сезонен, периодичен, временен или извънреден характер, дори и в действителност задоволяваните нужди да са „устойчиви и дълготрайни“;

б) дали е съвместимо с общностното право тълкуване и прилагане на националното право от страна на националния съд, съгласно което разпоредба, забраняваща преобразуването на срочни трудови договори в общественния сектор в трудови договори с неопределена продължителност, следва да се тълкува в смисъл, че в общественния сектор във всички случаи съществува абсолютна забрана за преобразуването на срочен трудов договор или правоотношение в договор или правоотношение с неопределена продължителност, даже в случай, че противозаконно е сключен като срочен договор, доколкото в действителност задоволяваните нужди са „устойчиви и дълготрайни“, и на националния съд не е оставена възможността в такива случаи да прогласи действителния характер на разглежданото трудово правоотношение и неговата правилна квалификация като договор с неопределена продължителност; или тази забрана следва да се ограничи единствено до срочните трудови договори, които действително са сключени за задоволяването на временни, непредвидими, спешни, извънредни или други подобни нужди, а не и в случай, при който всъщност са сключени за задоволяването на „устойчиви и дълготрайни“ нужди?

Преюдициално запитване, отправено от Първоинстанционен съд (едноличен състав) в Ретимно (Гърция) на 8 август 2007 г. — Georgios Karabousanos и Sofoklis Michopoulos/Dimos Geropotamou

(Дело C-380/07)

(2007/C 269/49)

Език на производството: гръцки

Препращаща юрисдикция

Първоинстанционен съд (едноличен състав) в Ретимно

Страни в главното производство

Ищец: Georgios Karabousanos и Sofoklis Michopoulos

Ответник: Dimos Geropotamou

Преюдициални въпроси

1) Дали клауза 5 и клаузи 8.1 и 8.3 от Рамковото споразумение за срочната работа, сключено между CES [Европейската конфедерация на профсъюзите], UNICE [Съюза на индустриалците в Европейската общност] и CEEP [Европейския център на предприятията с държавно участие], което представлява неразделна част от Директива 1999/70/ЕО на Съвета (ОВ L 175, 10 юли 1999 г., стр. 42; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 5, стр. 129), следва да се тълкуват в смисъл, че общностното право не позволява на държава-членка, като се позовава на изискването за прилагане на това Рамково споразумение, да приема разпоредби, когато: а) в националната правна уредба отпреди влизането в сила на директивата вече съществуват еквивалентни правни мерки по смисъла на клауза 5.1 от рамковото споразумение, и б) когато с приетите за прилагане на Рамковото споразумение разпоредби в националната правна уредба се намалява общото ниво на закрила, предоставена на работниците на срочни трудови договори?

2) При положителен отговор на първия въпрос, в случай че в националната правна уредба при влизането в сила на Директива 1999/70/ЕО вече съществуват еквивалентни правни мерки по смисъла на клауза 5.1 от Рамковото споразумение, като член 8, параграф 3 от Закон № 2112/1920, за който става въпрос в спора по главното производство, дали представлява непозволено намаляване на общото ниво на закрила на работниците на срочни трудови договори в националната правна уредба по смисъла на клаузи 8.1 и 8.3 от Рамковото споразумение приемането на нормативна разпоредба, обоснована с изискването за прилагане на Рамковото споразумение, като член 11 от Президентски указ № 164/2004, за който става въпрос в делото по главното производство:

а) когато тази нормативна разпоредба, насочена към прилагането на Рамковото споразумение, е приета след изтичането на срока за транспониране на Директива 1999/70/ЕО, но в нейния обхват на приложение във времето попадат само срочни трудови договори и правоотношения, действащи към момента на нейното влизане в сила или изтекли в рамките на определен период преди